

Žpruvovovoj Faruī charity

Desatero na prázdniny

Rozluč se se svými, ale ne s Bohem.

Nezapomeň si vzít nejen všechny potřebné věci, ale i něco
prosvou duši.

Obuj si boty, které ti vydrží na cestu do kostela.

Chod po všech křižovatkách a cestičkách, ale nezapomeň na
cesty Boží.

Smetí dávej pod kameny a do odpadkových košů, ale ne do
své duše.

Na cestě neházej kameny, ale úsměvy.

Až si nasadíš barevné brýle, ať ti nezacloní Boha.

Nasyť žaludek, nenech však hladovět duši.

Chod nejen podle turistických značek, ale i podle Božích
příkázání.

Vrať se z prázdnin zdravý, ale i lepší.

SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ V KATOVICÍCH

Když se ruka k ruce vine, tak se dílo podaří - zpívaly jsme jako děti ve škole. Ano, ruka se přidá k druhé a v Katovicích se opět konala oslava Božího Těla. Bylo opravdu zapotřebí všech ochotných a pracovitých rukou, aby vše bylo tak, jako v minulém roce, kdy se tato oslava konala poprvé po dlouhých letech nucené přestávka.

Před kostelem byl postaven hlavní oltář, druhý na náměstí u Pechlátů, třetí u hřbitova a čtvrtý na dvoře fary. Starostí se stavbou a zdobením bylo víc než dost, ale s pomocí Boží byly oltáře přede mší svatou nazdobené a čekaly jen, až se u nich zastaví průvod s Ježíšem.

Mše sv. začala v 11 hodin a hlavním celebrantem byl generální vikář z Č. Budějovic P. Václav Dvořák. I když se sešlo méně lidí než minulý rok, o to více přišlo dětí. Hořely nedočkavostí a maminky měly plné ruce práce je udržet po celou mši sv. v klidu. Konečně se začal průvod radit a děti, celé nedočkavé, už sypaly kvítečky ze svých košíčků dřív, než se průvod dal do pohybu. Při mši sv. hrály a zpívaly kapely z Horažďovic, dudáci ze Strakonice a Trubači rovněž ze Strakonice. Právě Trubači začali píseň Ježíši Králi, ostatní se přidali svým zpěvem a průvod vykročil. V čele kříž, děvčátka, větší dívky, ministranti, ženy, babičky a muži, vždy po čtyřech nesli na ramenou sošky Ježíška, Panny Marie, sv. Anny, sv. Antonína z Padovy a sv. Jana Nepomuckého. Malí kluci vesele zvonili zvonečky, družičky sypaly kvítečky na cestu po níž šel P. Dvořák s velebnou Svátostí v monstranci. Zvonení zvonečků, trubení trubačů, zpěv lidí, to vše umocňovalo atmosféru celého obřadu. U každého oltáře se četlo evangelium vždy jednoho ze čtyř evangelistů. Po prosbách k Pánu Ježíši nám pan generální vikář požehnal s monstrancí a za zpěvu další písně se celý průvod ubíral k dalšímu oltáři.

Po ukončení slavnosti čekala na všechny přítomné děti sladká odměna a v Kulturním domě pro muzikanty občerstvení s dobrým gulášem, který navařil pan Hýbl. Katovický starosta pan Veselka, který byl rovněž přítomen a byl spolu s panem generálním vikářem V. Dvořákem hostem našeho pana faráře P. Pietoně, se o celém průběhu vyjádřil velice pochvalně. Celý průběh Božího Těla sledovali a natáčeli na video studenti novinářské a filmové fakulty z Prahy. I jim se celá oslava líbila.

Takže, vážení a milí spoluobčané, velcí i malí, mladí i starší, za rok zase nashledanou na oslavě Božího Těla v Katovicích!

/Pro Zpravodaj připravila pí Kalčíková/

Z ČINNOSTI FARNÍ CHARITY

Farní Charita a farní společenství uskutečnili dva zájezdy, o kterých vypráví pí Kalčíková.

Zájezd do Prahy a Břevnovského kláštera.

Bylo 20. dubna 1996 a dva plně obsazené autobusy vyjely ku Praze. Cílem byl Břevnovský klášter. Tento skvost baroka se dříve nazýval klášter sv. Markéty a stal se kolébkou benediktinského řádu u nás. Zakladatel benediktinů - sv. Benedikt se narodil v Nursii asi roku 480. Proslul svým příkladným mnižským životem. Zemřel r. 550 na Monte Casino, kde r. 529 založil klášter. U nás se traduje legenda, že sv. Vojtěch a kníže Boleslav II. byli ve snu vybidnuti, aby založili klášter tam, kde najdou pramen živé vody. Sv. Vojtěch prý ve snu viděl přes studánku položené břevno - odtud Břevnov?

Sv. Vojtěch se při studiích v Magdeburku dokonale seznámil s benediktinským řádem, protože tamnější klášter sv. Mořice šířil slávu široko daleko. Můžeme se jen domnívat, že r. 993 už Břevnovský klášter stál /jeho přesné založení není známo/. Sv. Vojtěch byl prvním opatem.

Za opata Jindřicha II. z Lochovic nastal velký hospodářský krach kláštera. Dne 20. května 1420 se kláštera zmocnili táborité a vypálili ho. Po roce 1700 za vedení opata Otmara se začal opět budovat klášter v Břevnově. V roce 1709 přišel Kryštof Dientzenhofer, který budoval klášter až do své smrti 1716, pak ve stopách otce kráčel Kilián Ignác. Že dokázali opravdový div, to přiznávali všichni, kdo onoho 20. dubna do kláštera vstoupili.

Ale Břevnovský klášter nebyl jedinou zastávkou v Praze. Navštívili jsme ještě letohrádek Hvězda. Postavený ve tvaru hvězdy skýtal opět krásné chvíle pro všechny poutníky.

Ještě bych chtěla připomenout všem ctitelům zpěváka Karla Kryla, že jsme se u jeho hrobu na břevnovském hřbitově zastavili a na jeho jsme udělali křížek a pomodlili se za jeho duši.

Zájezd na Klokoty.

Po celotýdenních deštích byla sobota 18. května 1996 opravdu nádherná. Mlhavé ráno "slibovalo" krásný den. A opravdu. Všichni, kteří toho dne vyjeli na zájezd do Klokot u Tábora, brzy odkládali pláště i teplé svetry. Nejdříve jsme se zastavili v Sepekově. Tamní pan kostelník nebyl příliš nadšen, když se mu tak brzy ráno hlásil zájezd, který nebyl

ohlášen a všichni prosili o vstup do kostela. Ale Panna Maria si vyjela na tento výlet s námi a pan sepekovský kostelník si dal říci a kostel nám otevřel.

Sepekov: Mylevský opat /premonstrát/ Jarloch dal postavit na návrší kapličku a věnoval jí sošku a obraz Panny Marie. Asi ve 12. stol. se sem začaly konat poutě na památku zázračně uzdraveného slepého dítěte. Jenže přišli husité a kapličku spálili- ostatně jako všechno, co patřilo katolické církvi. V roce 1655 byla kaple obnovena. Obraz Panny Marie se zachoval, ale soška byla zničena. A znovu začaly poutě k Panně Marii Sepekovské. Kaplička už nestačila a tak stavitel Dienenhofer postavil na kopečku nad městečkem překrásný kostel Jména Panny Marie s ambity a čtyřmi kaplemi v rozích. Kostel byl postaven v neuvěřitelně krátké době tří let./1730 - 33/. Ambiry a kaple se stavěly šest roků. Obraz Panny Marie na hlavním oltáři je z přelomu 15 - 16 století. Kostelník nám vyprávěl, že kdo má nějaké přání a v duchu ho vysloví před oltářem, Panna Maria mu ho přímluvou u svého Syna pomůže splnit.

Náš zájezd v kostele zazpíval píseň "Chválu vzdejme" a to už přicházeli noví poutníci. Jaké však bylo naše překvapení, když se ve dveřích náš zájezd potkal s panem vikářem Františkem Hobizalem z Bavorova. Radost pana vikáře nebrala konce. Zval nás všechny, abychom se spolu s jeho zájezdem - lomeckými sestřičkami a bavorovskými poutníky- zúčastnili v 10 hod, mše sv. Ale nebylo to možné, protože v 10 hodin jsme už museli být na Klokotech.

Klokoty: Voda, která s klokotem vyvěrala ze země, dala prý spolu s klokočím, které v těchto místech dříve hojně rostlo, jméno Klokotům. U studánky - ze které dnes vytéká chladivá a dobrá pitná vody, stojí kaplička, která byla dokončena asi v roce 1730. Dříve zde pásly děti dobytek. Tu se jim zjevila krásná dívka, která začala děti vyučovat náboženství. Když se děti doma pochlubily svými zážitky z pastvy, rodiče neodolali a šli i s dětmi k prameni vody. I jim se podle legendy zjevila Panna Maria. Když se jí dospělí ptali jak se jmenuje, zjeví se dva andělé a začali vynášet Matku Boží k nebi. Ještě řekli: "Maria je její jméno" a zmizeli z očí. Za nějaký čas zde byla postavena kaplička, lidový umělec vykreslil celý výjev a začalo se zde říkat na "Dobré vodě." I sem začali brzy putovat lidé a kaplička nestačila. Začalo se se stavbou kostela asi tisíc kroků od kapličky.

Klokotský kostel Panny Marie stál už v roce 1384. Přišel však osudný rok 1420 a husité celý kostel vypálili a srovnali se zemí. V roce 1440 byl se sutin vykopán mariánský obraz / dnes je na hlavním

oltáři / naprosto nepoškozený. Začalo se se stavbou nového kostela. Celý kostel byl v roce 1701 přestavěn, v roce 1720 - 1730 byly postaveny ambity s pěti kaplemi a deseti věžemi. Kostel byl zasvěcen "Nanebevzetí Panny Marie". Milostný obraz Neposkvrněného početí Panny Marie je z roku 1620 a je údajně kopií milánského obrazu.

Na stavbu v r. 1720 - 1730 velkými částkami přispěli Lobkoviczové a Schwancerbergové, proto jsou dvě postraní kaple zasvěceny sv. Václavu /Schwancerbergové/ a sv. Rodině /Lobkoviczové/ na přání těchto dvou rodů. Nad těmito kaplemi jsou i erby obou rodů. Tolik z historie.

Začala mše sv., kterou pro nás sloužil otec Zdeněk Čížkovský, oblát Panny Marie, který se po 43 letech vrátil z Jihoafrické republiky do své vlasti. Dnes je mu 75 let a je stále plný elánu a plánů do budoucna. Po mši sv. přišel mezi nás a vyprávěl nám dějiny kostela, o svém životě i řádu oblátů Panny Marie. Po loretánských litaniích a požehnání jsme opouštěli Klokoty se slzami v očích a mírem v srdci. Další zastávkou byl Tábor.

V Táboře jsme navštívili muzeum husitství a všichni jsme žasli, nad zprávou průvodkyně, když Žižku před představila jako středověkého lapku. Prý se po jistou dobu živil jako loupežník. Přepadal, obíral, možná i zabíjel, pocestné. Bylo to opravdu překvapení, protože ve škole nám ho vykreslovali jako ušlechtilého a spravedlivého člověka. A právě Žižka dal vyplnit Klokoty, nechal upálit asi 50 členů sekty Adamitů.

Po prohlídce muzea a města Tábora, se autobus s farníky vydal do Chýnova. Dříve se jezdilo do Chýnova především na prohlídku známé jeskyně. Ale Chýnov je také známý působením akademického sochaře Františka Bílka. Narodil se tu, zde pracoval a také zde zemřel v roce 1941. V rodném domě bydlí jeho potomci, ale tam kde měl ateliér je výstava jeho plastik a soch. Průvodkyně nám doporučila zajet se podívat na místní hřbitov k sochařovu hrobu, prý ho snadno najdeme. A skutečně, nebylo možno přehlédnout asi 4 m vysokou sochu ženy, kterou sochař vytesal a na jeho přání byla vztyčena u jeho hrobu. Pak už zbývaly jen pověstné jeskyně. Jsou těžce přístupné, ale i starší farníci našli odvahu a do jeskyň sestoupili.

Zastavili jsme se také na Kozím hrádku, kde po nějakou dobu po svém odchodu z Prahy žil Jan Hus. Dnes jsou už z hradu jen obvodové zdi. Leží na kopci uprostřed lesa. Je tu krásná příroda. Kozí hrádek byl sice uzavřen, ale z nedaleké hospůdky přišla průvodkyně a objekt odemkla; jenom nás požádala, abychom nelezli na hradby a odešla. Z Kozího hrádku jsme měli už jet domů, ale blízko bylo Sezimovo Ústí.

Nikdo neprotestoval, když jsme vyjeli na cestu do Sezimova Ústí. Chtěli jsme navštívit dům, kam jezdil odpočívat pan prezident Dr. Eduard Beneš se svou chotí Hanou. Přijeli jsme bohužel dost pozdě. Alespoň jsme navštívili hrob manželů Benešových, kteří jsou pohřbeni v hrobce na zahradě své vilky. Paní Hana Benešová zemřela 2.12. 1974 jako 89 letá. Přežila svého muže o 26 let. Dr. Beneš se narodil r.1884 a paní Hana v roce 1885. Dr. Beneš zemřel r. 1948. Že lidé hrob navštěvují a nezapomínají, o tom svědčily květiny, položené na hrobce. U hrobu jsme se pomodlili a ve večerních hodinách vyjeli konečně k domovu. Když jsme spatřili věž katovického kostela, ukazovaly hodiny právě 3/4 na osm.

SVÁTEK SVATÉ ANNY

Když se zamýšlíme nad životy svatých, stává se nám často, že zůstaneme jen u obdivu. A to je málo. Měli bychom si vždy uvědomit svou vlastní důstojnost. - Dnešní člověk, ztracený v běžném životě, uprostřed bezejmeného zástupu si připadá jako zrnko prachu, jako kapka v moři. Je v pokušení uvěřit, že je příliš bezvýznamný, aby si ho Bůh všiml. - Ale právě svátek sv. Anny nám říká něco jiného: Každý z nás zaujímá před Bohem důležité místo, pro které jsme byli schválně stvořeni a nikdo nás na něm nemůže nahradit.

Jáchym a Anna byli prostí venkované, příslušníci bezvýznamného národa. A přece s nimi měl Bůh velké plány. Svěřil jim výchovu Matky svého Syna. Oni to nevěděli, ale podle toho co nám evangelia dochovala o Panně Marii, splnili svůj úkol dobře. Evangelium o nich říká: "Blahoslavené jsou vaše oči, protože vidí, a vaše uši, protože slyší". Viděli očima víry víc než je vidět tělesným zrakem, protože uvěřili Božím příslibům, jak je slyšeli od svých otců a matek. Viděli, že jejich národ má podle Božího záměru zcela zvláštní poslání, a že i oni v něm mají své místo.

Totéž přesvědčení dává naše víra nám, kteří tvoříme nový vyvolený Boží lid. A to si o tomto svátku připomeňme: Bůh vás potřebuje právě tam, kde jste. Abyste viděli své dítě, povzbudili svého muže, pomohli své ženě, vykonali právě tuto práci. Všechno, co konáte ve spojení s Kristem je svaté, ať je to práce, modlitba nebo zábava.

- š k -

Občasník ZPRAVODAJ vydává Farní charita v Katovicích

Zpracoval P. Vendelín Šimeček